

Ulf Lundell

Rockikon som skivdebuterade 1975 med "Vargmåne" och som skrev genombrottsromanen "Jack" året därpå. Har skrivit över tio romaner och diktsamlingar och gett ut ett 30-tal skivor med låttitlar som "Öppna landskap" och "Kär och galen". Sedan 1989 även verksam som bildkonstnär.

Idag är det midsommardagen 2007. På midsommardagen då brukade min far säga:

– Jaha, och hur ska vi ha det på julafton då?

Min far älskade sommaren och ljuset och så fort det var möjligt gick han omkring med bar överkropp, i shorts och träskor. Han älskade sin trädgård, men han var också julgeneral och en julgeneral måste börja formera sina styrkor i tid. Nu är han död sedan ett par år tillbaka. Han dog på min födelsedag i november. Vi kom inte så bra överens, min far och jag. Jag vet inte vad det var, men vi fick, eller tog, aldrig chansen att reda ut det. De sista åren var han långt borta i andra världar. Men att han dog på min födelsedag har ändå känts som en sista nick av samförstånd i det "Männens hus" som vi aldrig fick slå oss till ro i.

Kanske kom vi helt enkelt inte överens, kanske var vi för lika, kanske kunde han aldrig riktigt förklara sin storhet för mig då, den jag kan se idag. Kanske var generationsschakten som väldigast då när jag var i tonåren, på 1960-talet. Kanske berodde det på att hans egen far dött i spanska sjukan ett par månader innan han själv föddes. Han hette Gerhard Lundell och han var en kraft, en motor och han var julgeneral och folkhemsbyggare. På midsommardagen såg han redan julens gemenskap framför sig.

Ulf Lundell med pappa Gerhard Lundell på 1960-talet. (Foto: Privat)

Med syster och mor på semester på 1960-talet. (Foto: Privat)

*

Jag var i New York för ett tag sedan. En underbar stad, underbara människor. Stort nog. Mitt sällskap hade aldrig varit där så vi gjorde väl det mesta av det man ska göra i New York. Det var i maj, det var vackert väder, 25–30 grader.

Guggenheim Museum stod under helrenovering och var bara dyrt och dåligt men Whitney Museum var en fröjd. Utanför stod Janis Joplins flower power-dekorerade Porsche Cab och inne i huset var två hela våningar fyllda av regalier från den sommar som vi i år firar 40-årsjubileum av, nämligen ”Summer of Love, 1967”. ”-67, -67 vart har du tagit vägen nu?” Det kan man fråga sig, men ska man tro Whitney Museum så har den sommaren aldrig försvunnit.

Mitt liv förändrades radikalt 1967. Jag bär med mig en föreställning om att mitt liv byter skinn på sjuorna. 1947 föddes min syster och utan henne inte jag. 1957 flyttade vi från Stockholm ut till Saltsjö-Boo, som nästan var rena landsbygden då. 1977 blev jag far för första gången. 1987 tog jag en rejäl dust med följderna av ett hårt liv i rockbranschen. 1997 köpte jag gården som jag bor på nu. 2007 har jag återigen lämnat Stockholm och flyttat ner hit. Hit som är Österlen, Kivikstrakten, en gård som svävar, med skånska mått mätt, rätt så högt över havet, kanske 100 meter.

*

Havet är relativt lugnt här eftersom det för det mesta tycks blåsa från-landsvind. Det finns en stor kungagrav här och det finns de som menar att hit upp till norr, tog sig en grekisk kung på bronsåldern. Det blev en kultplats, en samlingsplats. Det finns de som säger att gorgonzolan kommer härifrån, att langobarderna tog den med sig till Lombardiet. Och staden i närheten, Simrishamn, ska ha någonting med cimbrerna

att göra, ett folk som ursprungligen var från norra Danmark. Folk härifrån rörde på sig, ner i Europa, tog sig över alperna, till solen, till värmen kanske.

Det finns rådjur här, mycket hare, det går förbi en älg ett par gånger om året, det finns hur mycket fågel som helst. Rävar, grävlingar, mink, mård. Det är allra bäst och vackrast här på våren och på hösten.

Vintern kan vara brutal och det är lite för mycket folk här mitt i sommaren för min smak. Man kan leva ett bra liv här om man kan lära sig att vänta. Och om man kan röra på sig emellanåt.

Det relativt lugna havet, Östersjön, det stora innanhavet, är det synd om. Det är övergött och övertrafikerat. Nu hör jag att ryssarna tänker exportera sin olja på tankers istället för i pipelines via Vitryssland och Polen. Och om någon månad är detta unika innanhav en grön sörja av alger. Då får vi åka till Medelhavet och bada tills det har blommat över.

*

Våren, eller snarare vintern 1967, slängdes jag med en elegant halvnelson ut ur skolan och blev per omgående inslängd på ett kontor som kontorsbud – ena veckan interna bud, andra externa bud. Det var okej, särskilt de externa veckorna då man fick åka moppebud runt om i stan.

Jag gick de sista åren i skolan, teknisk realskola, men jag hörde inte hemma där. Jag skrev dikter på fysiktimmarna, jag trivdes bäst på musik-, tecknings- och målningstimmarna. På sportlovet 1967 rymde jag hemifrån och höll mig borta i 14 dagar, bland annat i Osby i Skåne och Finntorp i Nacka. Jag hade vänner där och en älskling. Jag spelade gitarr på tågperongen, jag liftade med glassbilar, jag var ung, romantisk, Shelly, Dylan, en 17-årig tramp.

Jag var fullt beredd att gå upp i den stora anonyma helheten, men blev infångad och hemförd och när jag kom hem hade min syster fött sitt första barn, hon var 19 år. Jag har rätt ofta, nu på senare år, tänkt

På cykel i barndomstrakterna i Saltsjö-Boo. (Foto: Privat)